

друга, далечъ отъ интригитѣ на невѣрни боляри и безлики другари, той щѣше да работи срѣдъ преданитѣ си отроци: бащинитѣ земи, наследственитѣ имоти.

Когато приближи дома си, изъ сѣнката на една порта излѣзе непознатъ мжжъ, загърнатъ въ плащаница, съ наведенъ надъ челото калпакъ. Добромиръ се озърна, сложи ржка на меча си. Людетѣ му го бѣха отдавна изпреварили съ загаритѣ, соколитѣ и лова. Вѣроятно се дивѣха вече на голѣмото му бавене.

Непознатиятъ препрѣчи пѣтя му:

— Здравей, болярино Добромире! — и той му подаде бързо нѣкаква хартия, сгъната на четири. Следъ това, докато Добромиръ отвори уста да го попита отъ кого е писмото, той се затече надолу по засѣнената частъ на улицата, изчезна.

Добромиръ бодна коня си, изкачи наведенъжъ баиря до бащиния домъ, бързо скочи отъ седлото, подаде юздитѣ на стария Никола, влѣзе въ къщи.

Подъ треперливата свѣтлина на единъ двусвѣщникъ, той прочете следното:

„Добри приятели иматъ довѣрие въ тебе. Нека утре вечеръ, точно въ първия часъ преди полунощъ, синътъ на Сеслава влѣзе въ малката портичка откъмъ западната ограда на дома, който се намира трети по редъ, като се тръгне отъ дѣсно, нагоре по Симеоновата улица, следъ моста. Ако имашъ другаръ, комуто да вѣрвашъ като на себе си, доведи и него...“

Синътъ на Сеслава! Сякашъ шилеста кама го бодна въ сърдцето... Нима презъ последнитѣ дни той не бѣ забравилъ че баща му е умрѣлъ въ Бориловата тъмница? Огнена вълна срамъ залѣ врата, бузитѣ, качи се къмъ челото му.

Тази вечеръ напраздно младата княгиня Белослава стоя тѣй дълго да се гизди предъ малкото си огледало отъ излъскано сребро.

Боляринътъ Добромиръ не дойде на царската забава.